

наричалъ грѣкъ и го каралъ да се нарича такъвъ.

— Ама азъ не съмъ грѣкъ, вика на грѣцкия си учителъ Петко. Баща ми се дума Рачо.

— Не, не, заповѣдва грѣкътъ. Всички сж грѣци тука. Работата е само, че много подивѣли изъ планинитѣ, забравили грѣцкия езикъ, почнали да говорятъ нѣкакъвъ дивъ бѣлгарски езикъ и погрѣшно се наричатъ **бѣлгари**.

Тѣзи думи на грѣцкия учителъ много наскърбили чувствителния Петко и той почналъ да се бори съ себе си: отъ една страна го привличала науката въ грѣцкото училище и хубавитѣ грѣцки стихотворения, а отъ друга страна зель да се бои да не го направятъ грѣкъ.

Прѣзъ това врѣме нѣколко негови другари отъ бѣлгарското училище го срѣщатъ и му казватъ, че грѣцитѣ искатъ да потжпчатъ цѣлия бѣлгарски народъ и да го погрѣчатъ. Това узнали умнитѣ бѣлгари и почнали на всѣкждѣ да прѣдпазватъ народа и да се борятъ противъ грѣцитѣ.

— Не може и не бива, думали тѣ, голѣмиятъ бѣлгарски народъ, който едно врѣме е билъ свободенъ, славенъ и силенъ, сега да се прѣтопява въ грѣцки.

Петко стоялъ съ наведени къмъ земята очи и слушалъ. Той знаелъ това, па и баща му казвалъ сжщото. И отсѣкалъ: „азъ съмъ бѣлгаринъ, нѣма да стана грѣкъ“, па напусналъ грѣцкото училище. Подиръ това постжпилъ въ турското училище, дѣто много скоро изучилъ и турски езикъ. Ала и тука ходжата му далъ да чете нѣкаква турска свещена книга (молитви). Това го стреснало да не го пѣкъ потурчатъ, та веднага избѣгалъ и отъ турското училище.